

СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ЮРИДИЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ
ЛІГА СТУДЕНТІВ АСОЦІАЦІЇ ПРАВНИКІВ УКРАЇНИ

**ПРАВОВІ ЗАСАДИ ФУНКЦІОНУВАННЯ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ
ЩОДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ
ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОГО РОЗВИТКУ ТА БЕЗПЕКИ СУСПІЛЬСТВА**

МАТЕРІАЛИ
Міжнародної науково-практичної конференції
(Суми, 19-20 травня 2016 року)

Суми
Сумський державний університет
2016

обов'язковою для більшості доменів другого рівня (.com, .org, .net), то для реєстрації доменів верхнього рівня UA отримання свідоцтва на знак є єдиною можливою умовою.

Сьогодні реєстрація домену як товарного знака є найкращим варіантом захисту прав власника сайту, і по суті єдиним правильним. Також найчастіше немає необхідності в окремій реєстрації знака. Зазвичай велика кількість власників бізнесу віддає перевагу реєстрації торгової марки, під якою виготовляє товар або надає послуги, ще на самому початку або ж до початку ведення бізнесу. За часом найчастіше це збігається з розробкою веб-сайту. Отже, зареєструвавши торгову марку для ведення бізнесу, власник отримує додатково можливість захистити доменне ім'я будь-якого рівня і отримати домен верхнього рівня .ua [3].

На жаль, виникають ситуації, коли добросовісний бізнесмен, бажаючи зареєструвати доменне ім'я співзвучне своїй торговій марці, з подивом дізнається, що за нього це вже зробили.

Зараз в Україні спори, пов'язані із порушенням прав інтелектуальної власності на торговельну марку в доменних іменах, розглядаються судами України відповідно до їхньої юрисдикції. Судова практика свідчить про те, що подібні судові процеси є дуже затратними як з точки зору часу, так і коштів. Тому з метою уникнення судового розгляду спору в Україні власники прав на торговельні марки намагаються врегулювати питання позасудовим шляхом, пристосувавши з цією метою практику надіслання попереджувальних листів власникам, реєстраторам свого домену.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Доменне ім'я. [Електронний ресурс]. – Режим доступу. – <http://fedun.com.ua/ru/internet/54-how-register-domain-name.html>.

2. Зініна У. В. Захист прав інтелектуальної власності в мережі Інтернет// У.В. Зініна - [електронний ресурс] – режим доступу – http://archive.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/VAUM-VS/2009_3.pdf.

3. Ходаківський Є.І. Інтелектуальна власність/ Є.І. Ходаківський - [електронний ресурс] – режим доступу – <http://pidruchniki.com/1595021063585/pravo/kiberskvoting>.

4. Коваленко Т. Кіберсквотинг, ринок купівлі та продажу доменів// Т. Коваленко - [електронний ресурс] – режим доступу – http://ftp.s12.freehost.com.ua/2013_6/6.pdf.

5. Про охорону прав на знаки для товарів і послуг: Закон України від 15 грудня 1993 року// Відомості Верховної Ради України. – 1993. - № 7. – ст. 36.

ЗМАГАЛЬНІСТЬ СТОРІН В АДМІНІСТРАТИВНОМУ ПРОЦЕСІ

Мельник І.А.

*студентка II курсу юридичного факультету
Сумського державного університету*

Науковий керівник: Колеснікова М.В.

*к.ю.н., старший викладач кафедри АГПФЕБ юридичного факультету
Сумського державного університету*

Сучасна процедура судового розгляду неможлива без визнаного міжнародною спільнотою принципу змагальності. Змагальність пронизує усі стадії адміністративного провадження та виступає головною передумовою незалежності

суду. На сьогоднішній день питання змагальності займає актуальне місце в адміністративно-процесуальній доктрині. Підвищена увага до цього питання пояснюється практичною та теоретичною значимістю. В цьому аспекті цікавим є дослідження витоку змагальності сторін.

Термін «змагальність» походить від слова «змагання». Змагання – це боротьба, суперництво за досягнення переваги, кращого результату у вирішенні конфлікту. Будь-який конфлікт – це спосіб виявлення та розв’язання протиріч. Конфлікт сторін у процесуальному сенсі – не тільки неминуче, але й необхідне явище, прямо запрограмоване законодавцем. Конфліктна поведінка об’єктивно складається з протилежно спрямованих дій учасників. [1, с. 3]. На думку Г.П. Тимченка, змагальність – це один із способів вирішення правових конфліктів, який визначає внутрішню структуру і зміст адміністративного процесу. Термін «змагальність» точніше всього віддзеркалює одну із істотних рис процесу, а саме те, що в змагальному судочинстві вирішення справи відбувається лише внаслідок процесуальної боротьби двох суб’єктів, які протистоять один одному [2, с. 111]

Принцип змагальності сторін є конституційно-правовим положенням, згідно з яким сторонам, іншим особам, які беруть участь у справі, забезпечується свобода в наданні ними суду своїх доказів і у доведенні перед судом їх переконливості. Значення принципів у тому, що їх втілення у судочинстві надає йому якості правосуддя і навпаки – ігнорування веде до порушення права на судовий захист і, як правило, до неправосудності судових рішень. Крім того, принципи є ціннісним орієнтиром для надання тлумачення правилам адміністративного судочинства при їх застосуванні, а також усунення прогалин у них. Враховуючи ті зміни, які відбуваються в суспільстві, змагальність слід розглядати не лише як демократичну основу, а й як гарантію неупередженого розгляд справи адміністративним судом.

Принцип змагальності в адміністративному процесі полягає в правах та обов’язках сторін та інших осіб, які беруть участь у справі, щодо подання доказів та участі в їх дослідженні, а також у змагальній формі процесу, що спрямована на досягнення з’ясування всіх обставин у справі, всебічній перевірці доводів та міркувань учасників адміністративного процесу. Реалізація засади змагальності в адміністративному судочинстві можлива лише при умові дотримання інших принципів здійснення правосуддя в адміністративних справах, визначених у ст.7 КАСУ. [3]

Принцип змагальності є одним з основних принципів судочинства, що являє собою правило, згідно з яким особи, зацікавлені в результаті справи, вправі відстоювати свою правоту в спорі шляхом подання доказів; участі в дослідженні доказів, наданих іншими особами шляхом висловлення своєї думки з усіх питань, що підлягають розгляду в судовому засіданні. Принцип змагальності поширює також свою дію на інших осіб, що беруть участь у справі, і вони зобов’язані доводити обставини, що мають значення для справи, на які посилаються в підтвердження своєї позиції. Змагальність є різновидом активності зацікавленої особи. Особи, що беруть участь у справі, вправі вільно розпоряджатися своїми матеріальними і процесуальними правами й активно впливати на процес з метою захисту прав і охоронюваних законом інтересів. У той же час розпорядження зазначеними правами відбувається під контролем суду. Змагальність існує у судових процесах, де є рівноправні сторони. Вона полягає у процесі доведення перед судом особами, які беруть участь у справі, своєї позиції у справі (вимог та заперечень). Змагальність реалізується передусім через доказування, тобто підтвердження сторонами обставин,

на які вони посилаються для обґрунтування своїх вимог чи заперечень, доказами. Адже саме сторонам найкраще відомі обставини у справі, саме вони найкраще знають, якими доказами ці обставини можна підтвердити.

Особливість адміністративного судочинства у тому, що обставини в адміністративній справі суд може встановлювати на підставі не лише доказів, зібраних сторонами або за їхньою ініціативою, а й доказів, зібраних судом з власної ініціативи. Специфіка доказування в адміністративному судочинстві полягає у тому, що у справах про протиправність рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень обов'язок щодо доведення правомірності свого рішення, дії чи бездіяльності покладається на відповідача, якщо він заперечує проти адміністративного позову. Тобто в адміністративних справах запроваджено презумпцію вини відповідача-суб'єкта владних повноважень.

Змагальність у адміністративному процесі ґрунтується на особистій автономії сторін. Принцип змагальності доповнюється в адміністративному судочинстві принципом офіційного з'ясування усіх обставин справи, відповідно до якого адміністративний суд вживає передбачені законом заходи, необхідні для з'ясування усіх обставин справи, у тому числі стосовно виявлення та дослідження доказів з власної ініціативи. Активна роль суду в адміністративному судочинстві зумовлена наявністю публічного інтересу і необхідна для врівноваження процесуального становища сторін. Отже, принцип змагальності у адміністративному судочинстві гармонійно поєднується з інквізиційним (розшуковим) принципом.

Вперше в сучасному значенні змагальність в судовому процесі почала застосовуватись в Англії. Науковці відзначають, що це явище вбрало в себе особливості правової культури Англії, серед котрих: система джерел, відсутність рецепції римського права, переважання процесуального права над матеріальним, професійна підготовка юристів тощо. Англійський суд не виступає на стороні держави, займаючи незалежну від нього позицію. Незалежність, зокрема, проявляється у питаннях організації свого внутрішнього життя, у здійсненні правосуддя, а також у формуванні чинного законодавства.

Інші європейські країни запозичили цю процесуальну форму, імплантуючи її в національну правову систему. В результаті чого, деякі характерні ознаки змагальності видозмінювалися під впливом суспільно-правових інститутів та соціальних реалій.

Зміст і реалізація змагальної форми судочинства в Англії і України мають ряд відмінностей. Для змагальності сторін, необхідна наявність незалежного суду, а також двох рівноправних сторін. «Незалежний» означає відокремленість від сторін, в першу чергу від обвинувачення в особі державних органів виконавчої влади. Термін «рівноправні сторони» передбачає, що обвинувачення і захист рівних процесуальних можливостей щодо відстоювання своїх інтересів перед судом. Дані ознаки є зовнішніми атрибутами змагальності. Незалежний суд радше займає роль стороннього спостерігача, що фіксує лише набрані сторонами бали, ніж проявляє активність. У романо-германській правовій системі, зокрема і в Україні неможливе створення змагальності по правовому досвіду Англії, оскільки відсутні необхідні для цього умови. А саме: 1) судова влада є державною владою. Тобто суд стоїть на одному рівні з іншими органами влади (в тому числі і з обвинуваченням); 2) держава, в особі законодавчої влади видає закони і їх же виконує, не може бути рівнозначним (мати рівні права і обов'язки) суб'єктом поряд з людиною. Дані фактори повинні бути враховані при побудові змагального судочинства [4].

Таким чином, в Україні змагальність зарекомендувала себе важливим атрибутом незалежності суду. Незважаючи на те, що змагальність бере свій початок з англосаксонської правової сім'ї, в Україні та інших романо-германських країнах вона зайняла своє місце з певними особливостями. Змагальність являє собою первинну, базову засаду судочинства, котра підпорядковується загально правовим основам побудови правової держави та скеровує діяльність інших принципів судового розгляду в напрямі утвердження змагальних елементів судочинства: розмежування повноважень сторін та суду, утвердження їх процесуальної активності по збиранню доказів, забезпечення рівності сторін, свободи в наданні доказів, максимальне наближення до істини за рахунок дій учасників процесу та суду.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Кириллова Н.П. Конфликтология и состязательность судебного разбирательства [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.spho.ru/media/pdf/_original/1/17_kirillova_myisl6pdf.pdf.
2. Тимченко Г.П. Зміст змагальності у сучасному цивільному процесі / Г.П.Тимченко // Право України. – 2005. – № 5. –с. 111–114
3. Кодекс адміністративного судочинства України: Науково-практичний коментар / За ред. С.В Ківалова, О.І. Харитонової / Ківалов С.В., Харитонova О.І., Пасенюк О.М., Аракелян М.Р. та ін. — Х.: ТОВ «Одіссей», 2005. — 552 с.
4. Азаренко Н.В. Змагальність: порівняльно-правовий аспект / Н.В. Азаренко, О.С. Барабаш // Вісник ЮУрГУ. – 2012. - №20. – с. 24-26

ПОРІВНЯЛЬНІ АСПЕКТИ ВІТЧИЗНЯНОЇ ТА ЗАРУБІЖНОЇ ПРАКТИКИ ЩОДО АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ У СФЕРІ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ

Мельник І.А.

студентка II курсу юридичного факультету

Сумського державного університету

Науковий керівник: Янішевська К. Д.

викладач кафедри СМП юридичного факультету

Сумського державного університету

Допоки буде існувати право, допоки на нього буде здійснюватися посягання - дана аксіома доведена досвідом століть. Сфера інтелектуальної власності не виняток. Охорона правна об'єкти інтелектуальної власності є пріоритетним напрямком діяльності Української держави. Це продиктовано рядом об'єктивних факторів: держава на конституційному рівні гарантує кожній людині захист прав інтелектуальної власності; Україна зацікавлена у належній правовій охороні інтелектуального капіталу, оскільки останній є найважливішою передумовою забезпечення подальшого соціально-економічного і культурного розвитку країни; необхідність виконання зазначеного завдання обумовлено міжнародними зобов'язаннями держави у сфері інтелектуальної власності. У зв'язку з цим Україна взяла курс на побудову дієвого механізму охорони та захисту прав на об'єкти інтелектуальної власності.

На сьогодні законодавство України становить цілісну систему правових норм, що регулюють відносини щодо набуття, здійснення та захисту прав інтелектуальної власності. Серед актів законодавства особливої уваги заслуговує: Конституція України, Цивільний та Кримінальний кодекси, Кодекс України про адміністративні